

[Glistrup]

de bare vente, indtil de kan få fradraget i 1985 eller 1986 eller noget lignende, for så er simpelt hen de arbejdspladser gået fløjten, som de pågældende ellers kunne have opretholdt. Så er den samfundsøkonomiske skade sket.

Hr. Arne Bjerregaard morede sig meget med at påpege, at der var to venstrefolk, der havde forskellige meninger, men de har dog trods alt forskelligt efternavn, hr. Anders Poulsen og hr. Anders Andersen. Det var da meget morsommere, hvis man endelig skal tale om forskellige meninger, at tale om hr. Bernhard Baunsgaard, der vel nok var den hårdeste i sin kritik af dette forslag. Han sagde, at det er fuldstændig teknisk umuligt og uigennemførligt, det, som man siger her. Den teknik, den model, der er anvendt, er ordret den samme som den, vi finder i et par lovforslag, der tidligere er behandlet her i dette ting, nemlig nr. 108 af 28. november 1974 og nr. 194 af 2. april 1975, og det sidste af de to forslag, der bygger på præcis den samme teknik, har som forslagsstiller og ordfører for forslagsstillerne hr. Baunsgaard med fornavnet Bernhard. Derfor synes indvendingen nok at være opfundet i nogen grad til lejligheden.

Men det var jo ikke bare de radikale, der var ude, hvor isen ikke kunne bære. Det var hr. Bakholt også så ganske aldeles klart, når han kommer og siger, at den virkning, man får af at give lempelser, som omhandlet i dette forslag her, er, at så må de andre, som er fastlønnede, betale så meget mere, for de skal betale for de lempelser, disse mennesker får. Kan hr. Bakholt da ikke forstå, at det er et forslag om at få større produktion, større indtægt i samfundet? Det er et forslag ikke om provenutab, men om provenuforøgelse, fordi virksomhederne får lov til at overleve, arbejdspladserne får lov til at bestå, lønningerne får lov til at fortsætte på de arbejdspladser, der er tale om. Det er ikke et forslag, hvor man tager fra nogle for at give til andre. Det er et forslag om, at samfundet bliver rigere, samfundskagen bliver større. Derfor er der intet indhold i den indvending fra hr. Bakholt's side.

Hvis det skulle have været rigtigt med denne meget statiske betragtning, som hr. Bakholt anvender, er det jo simpelt hen, fordi de mennesker, der får deres indtægt lige- ligt fordelt, f. eks. tjener 120.000 kr. eller på

det lag hvert år 10 år i træk og derigennem 1,2 mill. kr., i øjeblikket får en særfordel fremfor den, der måske tjener 1,5 mill. kr. det ene år og derefter i de følgende 9 år har sammenlagt minus 300.000 kr. Det er den forskelsbehandling, der simpelt hen er så skingrende uretfærdig under alle omstændigheder – selv om hr. Bakholt havde haft ret i sit principielle synspunkt, hvad han altså ikke har.

Det, som man navnlig har hakket på fra ministeren og nedefter i talerrækken, har været, at man siger, der er nogle gevaldige administrative konsekvenser og besværligheder forbundet hermed. Der er ikke nogen som helst administrativ vanskelighed forbundet med dette forslag. Det er simpelt hen decideret usandt. Der har heller ikke været én eneste ordfører, der har kunnet påpege én eneste administrativ vanskelighed – heller ikke igennem de efterhånden 5-6 år, vi har behandlet denne model. Det er helt forkert at sige, som f. eks. ministeren og hr. Bernhard Baunsgaard gjorde, at det forhold, at vi har en progressiv beskatning, altså tre forskellige skatteprocenter op igennem, skulle gøre det svære, når man skal nedsætte. Vi har masser af tilfælde, hvor en mand f. eks. først er blevet ansat efter, at han skulle have en indkomst på 92.000 kr., og så skal man foretage en forhøjelse, svarende til at han i stedet for tjener 192.000 kr. Det volder ikke nogen som helst administrative vanskeligheder. Det kan nok volde vanskeligheder for manden at betale skatten, det er en helt anden ting, men administrativt volder det ikke nogen som helst vanskeligheder at foretage sådanne ændringer under et progressivt skattesystem, selv om man kommer til at passere de grænser, hvor man hopper fra den ene beskatningsprocent til den næste beskatningsprocent. Ministeren brugte udtrykket, som om det var særlig drastisk, at der skulle ske en helt ny ansættelse. Det er jo det, der sker i hundredtusindvis af tilfælde ud over Danmark, at man foretager helt nye ansættelser, nemlig når man foretager forhøjelser hos skattevæsenet med tilbagevirkende kraft.

Man var inde på at kritisere – det var også hr. Bakholt, der talte en del om det – at det var en gevaldig udvidelse fra 2 år til 5 år. Trods alt er det jo således, at skattevæsenet har nogenlunde tilgængeligt materiale fra de sidste 5 års skatteansættelser. Det er teknisk